

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **Statutární město Havířov**
sídlem Svornosti 86/2, Havířov
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Radkem Jurčíkem, Ph.D.
sídlem Obilní trh 6, Brno

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 28. 7. 2016, č. j. ÚOHS-R252/2015/
VZ-31417/2016/321/BRy

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí předsedy žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2015, č. j. ÚOHS-S0710/2014/VZ-19585/2015/533/HKu. Podle tohoto rozhodnutí se měl žalobce

jako zadavatel dopustit správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), za což mu byla podle ustanovení § 120 odst. 2 písm. a) téhož zákona uložena pokuta ve výši 50 000 Kč.

2. Žalobce byl zadavatelem veřejné zakázky „Implementace manažerského informačního systému ve struktuře Magistrátu města Havířova“ v otevřeném zadávacím řízení, kdy předmětem plnění této veřejné zakázky byla dle bodu II.1.5) oznámení o zakázce *„dodávka a implementace manažerského informačního systému včetně implementace datového skladu jako moderního a efektivního nástroje, který umožní skladování relevantních dostupných dat z informačních systémů a dalších zdrojů, kterými Magistrát města Havířova disponuje. Datový sklad bude periodicky aktualizován s pokud možno co nejvyšší automatizací zpracování dat. Aby bylo možné s uloženými daty efektivně pracovat, vytvoří dodavatel nad datovým skladem manažerský informační systém (dále také jen „MIS“) jako implementace analytických nástrojů Business Intelligence (tj. analytických a prezentačních technologií). Tím bude splněn jeden z důležitých předpokladů (totiž dostupnost relevantních informací) pro správné strategické, taktické i operativní řízení“*. Žalobce jako základní hodnotící kritérium stanovil ekonomickou výhodnost nabídky, přičemž jako dílčí hodnotící kritéria stanovil nabídkovou cenu (s váhou 50 %) a návrh řešení a přístup uchazeče k realizaci zakázky - postup a metodologie (s váhou 50 %). Žalobce dne 10. 9. 2012 rozhodl o výběru nejvhodnější nabídky a dne 14. 1. 2013 uzavřel s vybraným uchazečem smlouvu na plnění předmětné veřejné zakázky.
3. Žalovaný následně obdržel podnět k prošetření postupu žalobce při zadávání předmětné veřejné zakázky. Proto podáním ze dne 26. 8. 2014, č. j. ÚOHS-S710/2014/VZ-17894/2014/533/MOr, zahájil správní řízení ve věci, v němž dne 16. 10. 2014 vydal pod č. j. ÚOHS-S710/2014/VZ-21946/2014/533/MOr/HOd rozhodnutí o spáchání správního deliktu žalobcem, které bylo k rozkladu žalobce zrušeno rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 12. 6. 2015, č. j. ÚOHS-R378/2014/VZ-14138/2015/321/IPs. Předseda žalovaného dospěl k závěru, že původní rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, neboť z něj nevyplývalo, na základě jakých skutečností žalovaný učinil závěr o tom, že technická podpora dle čl. 2.5 návrhu smlouvy vybraného uchazeče představuje technickou podporu dle zadávací dokumentace, jejíž cena měla být sice v nabídce uvedena samostatně, ovšem měla být součástí nabídkové ceny. Proto žalovanému uložil, aby posoudil, co zadavatel požadoval v rámci nacenění technické podpory, tedy co mělo být jejím předmětem, a jakým způsobem onu technickou podporu nabídl vybraný uchazeč.
4. Dne 24. 7. 2015 žalovaný vydal pod č. j. ÚOHS-S0710/2014/VZ-19585/2015/533/HKu rozhodnutí, kterým žalobce shledal vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách tím, že při zadávání veřejné zakázky „Implementace manažerského informačního systému ve struktuře Magistrátu města Havířova“ nedodržel postup stanovený v § 76 odst. 1 a 6 zákona o veřejných zakázkách při posouzení nabídky vybraného uchazeče, když nevyřadil nabídku vybraného uchazeče z důvodu nesplnění požadavků zadavatele specifikovaných v bodech 8.1 a 8.3 kapitoly 8. zadávací dokumentace, ve znění dodatečných informací k zadávacím podmínkám č. 2 „ze dne 2. 5. 2011“. Celková

nabídková cena uvedená v nabídce vybraného uchazeče totiž nepředstavovala výslednou maximální, nepřekročitelnou a nejvýše přípustnou nabídkovou cenu, neboť neobsahovala cenu za všechny nabízené služby technické podpory. Následně žalobce tohoto vybraného uchazeče nevyločil z účasti v zadávacím řízení z důvodu nesplnění zadávacích podmínek, přičemž tento postup podstatně ovlivnil výběr nejvhodnější nabídky a zadavatel uzavřel s vybraným uchazečem smlouvu na plnění předmětné veřejné zakázky. Za spáchání tohoto správního deliktu byla žalobci uložena pokuta ve výši 50 000 Kč.

5. Žalobce napadl toto rozhodnutí žalovaného rozkladem, který předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 28. 7. 2016, č. j. ÚOHS-R252/2015/VZ-31417/2016/321/BRy, zamítl a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

6. Žalobce v podané žalobě předně namítal nepřesvědčivost odůvodnění žalobou napadeného i prvostupňového správního rozhodnutí, jejich nepřezkoumatelnost, neúplné zjištění skutkového stavu věci a nevypořádání se se všemi námitkami obsaženými v rozkladu. V této souvislosti odkázal na body 8.1 a 8.3 zadávací dokumentace stanovující povinnost uchazeče garantovat výslednou nabídkovou cenu jako maximální a nepřekročitelnou a na přílohu č. 2 zadávací dokumentace deklarující požadavek ocenění technické podpory zvlášť, nikoli jako součást ceny dodávky. Tuto dodatečnou informaci č. 2 ze dne 2. 5. 2011 žalobce označil za změnu zadání provedenou externím administrátorem bez jeho vědomí. Nicméně za klíčové žalobce považoval, jak se tato změna zadání promítla do nabídek jednotlivých uchazečů, zejména vybraného uchazeče. Dle názoru žalobce přitom z obsahu návrhu smlouvy vybraného uchazeče zcela zřejmě neplyne, že by nabídková cena nebyla úplná, tedy ve znění dodatečné informace č. 2. Žalovaný dle názoru žalobce nepostavil najisto, zda součástí nabídkové ceny byla cena technické podpory, a tedy zda vybraný uchazeč měl být vyloučen. Žalobce byl přesvědčen, že samotný výklad smlouvy (resp. jejího návrhu) v nabídce vybraného uchazeče nebyl zcela jednoznačný, a proto je nutno závěr žalovaného považovat za nepřezkoumatelný.
7. Žalobce dále uvedl, že nabídky byly hodnoceny dle kritéria ekonomické výhodnosti. Pokud by žalobce připustil závěr žalovaného, že nabídková cena vybraného uchazeče skutečně cenu technické podpory neobsahovala, nezohlednění ceny technické podpory i u ostatních uchazečů by nemělo vliv na pořadí uchazečů. Tedy i v takovém případě by vybraný uchazeč zaznamenal nejvíce bodů. Pro úplnost žalobce doplnil, že vybraný uchazeč vybudoval u zadavatele funkční systém a že cena technické podpory se mimo nabídkovou cenu nehradí, resp. hradí se pouze celková nenabídková cena, což lze doložit výsledkem žalobce či jeho účetnictvím. V rámci úvah o možném porušení zákona o veřejných zakázkách přitom dle žalobce nestačí samotné nedodržení zákona, ale je nezbytné, aby nastal též zákonem předpokládaný následek spočívající v tom, že byl nebo mohl být ovlivněn výběr nejvhodnější nabídky, a to podstatným způsobem. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 2. 6. 2014, č. j. 30 Af 55/2012 - 75. V posuzovaném případě přitom dle názoru žalobce žalovaný neprokázal, že by porušení zákona o veřejných zakázkách mohlo mít vliv na výběr nejvhodnější

nabídky,

a také neprokázal skutečnost, že tato změna rozšířila okruh dodavatelů zajímavících se o předmětnou veřejnou zakázku.

8. Klíčové porušení zákona žalobce spatřoval též v porušení povinnosti žalovaného stanovené v zákoně č. 500/2004 Sb., správním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve spojení s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Dle žalobce žalovaný nesprávně vyložil ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, § 68 odst. 2 a 3 správního řádu, když nezohlednil všechna tvrzení žalobce vznesená v rámci správního řízení, jakož i ustanovení § 40 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách. Žalovaný porušil rovněž ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu, neboť žalobce nevyrozuměl o provádění dokazování v řízení o rozkladu; a dále ustanovení § 6 odst. 1, ve spojení s § 71 odst. 3 správního řádu, neboť ani jedno z napadených rozhodnutí nebylo v daném případě vydáno v zákonné lhůtě dle správního řádu. Konečně dle názoru žalobce žalovaný řádně neodůvodnil ani výši uložené pokuty. S ohledem na vše výše uvedené proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí, zrušil a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření setrval na právním názoru obsaženém v napadeném rozhodnutí, na jehož odůvodnění v plném rozsahu odkázal. K provedení změny dodatečnou informací č. 2 bez vědomí žalobce žalovaný podotknul, že žalobce coby zadavatel nese odpovědnost za obsah celé zadávací dokumentace. Požadavky zadavatele musí být v zadávací dokumentaci stanoveny jasně a srozumitelně, tj. takovým způsobem, aby jejich obsah byl chápán stejně všemi dotčenými subjekty a aby nedocházelo k rozličnému výkladu či rozporu jednotlivých bodů zadávací dokumentace. K tomu žalovaný odkázal již na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 3. 2008, č. j. 62 Ca 33/2007 - 175.
10. Žalovaný dále zdůraznil, že žalobce vybral jako nejvhodnější nabídku tu, která měla být vyřazena ze zadávacího řízení, jelikož nesplnila požadavky zadavatele na obsah nabídkové ceny. Postup žalobce tak ovlivnil výběr nejvhodnější nabídky, neboť byl vybrán uchazeč, který měl být ze zadávacího řízení vyloučen, čímž došlo k narušení hospodářské soutěže mezi dodavateli a k poškození těch uchazečů, kteří plně zadávacím podmínkám dostáli. Nad rámec závěrů uvedených v napadeném rozhodnutí žalovaný citoval rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 7. 2012, č. j. 62 Af 14/2011 - 74.
11. Žalovaný odmítl, že by se dopustil porušení žalobcem vyjmenovaných ustanovení správního řádu. Měl za to, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně, a v návaznosti na skutková zjištění byly učiněny také právní závěry odpovídající okolnostem daného případu. Žalovaný měl za to, že ve správním řízení nebyla nikterak zkrácena procesní práva žalobce coby účastníka řízení. Z bodů 24. až 26. odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je dle žalovaného patrné, že

žalobce byl o prováděných úkonech řádně vyrozuměn a byla mu poskytnuta lhůta, ve které byl oprávněn navrhopat důkazy, činit jiné návrhy, vyjádřit v řízení své stanovisko; a rovněž lhůta, v níž se mohl vyjádřit k podkladům rozhodnutí. K poznámce žalobce ohledně délky správního řízení žalovaný konstatoval, že lhůty uvedené v ustanovení § 71 odst. 3 správního řádu jsou lhůtami pořádkovými. K žalobní námitce týkající se nedostatečného odůvodnění výše pokuty žalovaný zdůraznil, že taková námitka nebyla vyslovena v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí. Předseda žalovaného v bodě 34. napadeného rozhodnutí přesto přezkoumal postup žalovaného při ukládání pokuty, přičemž setrval na svém závěru o přiměřenosti výše pokuty uložené při samé spodní hranici zákonné sazby. Závěrem proto žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobce ani žalovaný ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy nevyjádřili nesouhlas s takovým projednáním věci, ačkoli byli poučeni o tom, že nevyjádří-li svůj nesouhlas, bude se mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
13. Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí předsedy žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Vzhledem k tomu, že žalobce v podané žalobě uplatnil mimo jiné také námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, krajský soud se předně zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) je totiž vadou natolik závažnou, pro kterou by muselo být rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno.
15. V souvislosti s otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalobce namítal, že v rozhodnutí nebyly řádně vypořádány všechny jeho námitky uplatněné v rozkladu. Krajský soud k takto předestřené námitce na úvod připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Obecně lze za nesrozumitelné považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jakým způsobem bylo rozhodnuto, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, dále takové rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho

adresátem

a kdo byl rozhodnutím zavázán, apod. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů pak soud posuzuje, zda se žalovaný v rozhodnutí vypořádal se všemi žalobcem uplatněnými okolnostmi a zda srozumitelným způsobem uvedl, jaké skutečnosti vzal při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a které důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.

16. Vychází-li krajský soud z výše uvedených závěrů, jakož i ze základních zásad vztahujících se k obsahovým náležitostem odůvodnění rozhodnutí, pak je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí tyto základní obsahové náležitosti nepostrádá. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je možno seznat, jakými úvahami byl předseda žalovaného ve své rozhodovací činnosti veden, jakými skutečnostmi se zabýval a jaké důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených

ve výsledném rozhodnutí. Z rozhodnutí jsou patrné závěry, které předseda žalovaného ve vztahu k uplatněným námitkám zaujal a na základě jakých konkrétních skutečností k nim dospěl. Ostatně žalobce s mnohými závěry v podané žalobě podrobně polemizuje, což by nebylo možné, pokud by rozhodnutí bylo vadou nepřezkoumatelnosti zatíženo. Namítanou nepřezkoumatelnost tedy krajský soud v daném případě neshledal, a proto mohl přikročit k věcnému přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí.

17. V nyní projednávané věci je mezi účastníky řízení předmětem sporu, zda žalobce dodržel postup stanovený v § 76 odst. 1 a 6 zákona o veřejných zakázkách při posouzení nabídky vybraného uchazeče, když nevyřadil jeho nabídku z důvodu nesplnění požadavků žalobce specifikovaných

v bodech 8.1 a 8.3 kapitoly 8. zadávací dokumentace, ve znění dodatečných informací k zadávacím podmínkám č. 2 „ze dne 2. 5. 2011“ (pozn. soudu: krajský soud vědom si toho, že žalobce v názvu dodatečné informace učinil zjevnou nesprávnost v označení roku, bude pro přehlednost v tomto rozsudku dále užívat toto označení), a následně tohoto vybraného uchazeče nevyloučil z účasti v zadávacím řízení z důvodu nesplnění zadávacích podmínek, přičemž tento postup podstatně ovlivnil výběr nejvhodnější nabídky, žalobce uzavřel s vybraným uchazečem smlouvu na plnění předmětné veřejné zakázky, a dopustil se tak správního deliktu

dle ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách.

18. Dle ustanovení § 76 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách hodnotící komise posoudí nabídky uchazečů z hlediska splnění zákonných požadavků a požadavků zadavatele uvedených

v zadávacích podmínkách a z hlediska toho, zda uchazeč nepodal nepřijatelnou nabídku podle

§ 22 odst. 1 písm. d). Nabídky, které tyto požadavky nesplňují, musí být vyřazeny. Jestliže nedošlo k vyřazení všech variant nabídky, nepovažuje se nabídka za vyřazenou. Ke zjevným početním chybám v nabídce, zjištěným při posouzení nabídek, které nemají vliv na nabídkovou cenu, hodnotící komise nepřihlíží.

19. Dle odst. 6 téhož ustanovení uchazeče, jehož nabídka byla při posouzení nabídek hodnotící komisí vyřazena, vyloučí veřejný zadavatel bezodkladně z účasti v zadávacím řízení.

Vyloučení uchazeče včetně důvodů veřejný zadavatel uchazeči bezodkladně písemně oznámí.

20. Dle ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách se zadavatel dopustí správního deliktu tím, že nedodrží postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky, přičemž tím podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavře smlouvu na veřejnou zakázku. Dle odst. 2 písm. a) téhož ustanovení se za správní delikt uloží pokuta do 5 % ceny zakázky, nebo do 10 000 000 Kč, nelze-li celkovou cenu veřejné zakázky zjistit, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a), c) nebo d).
21. Ze zadávací dokumentace pak krajský soud zjistil následující pro věc rozhodné skutečnosti. V kapitole 8. zadávací dokumentace „Nabídková cena“, konkrétně v bodech 8.1 a 8.3, žalobce jako zadavatel stanovil, že *„uchazeč garantuje výslednou nabídkovou cenu jako maximální a nepřekročitelnou“*, resp. že *„výsledná nabídková cena je nejvýše přípustná, platná po celou dobu plnění zakázky. Cena s DPH může být po předložení nabídky měněna jedině v případě změny sazby DPH“*.
22. V bodu 6.3.3 přílohy č. 2 „Vybrané kapitoly SP“ zadávací dokumentace, podkapitole označené jako „Technická podpora“, je dále uvedeno: *„Konkrétní rozsah a náplň technické podpory je věcí nabídky dodavatele. Podpora by měla obsahovat definici reakční doby a doby vyřešení problémů různé závažnosti, včetně definice způsobu hlášení problémů. Dodavatel zajistí v rámci smluvního vztahu odpovídající kvalitu technické podpory se současnou maintenance na kritické komponenty, a to tak, aby byly splněny SLA na provoz MIS, a to minimálně po dobu udržitelnosti projektu. Požadavkem je, aby na hardwarovou část byla technická podpora zajištěna dodavatelem, který bude v rámci svých kontraktů mít nasmlouvané subdodávky této podpory, pokud toto však pro primárního kontraktora bude nutné. U softwarových částí je předpokladem, že technická podpora bude dedikována jako Singl point contract, jelikož jsou obvyklé vazby a podpory na koncového zákazníka. Technická podpora bude oceněna zvlášť (nebude součástí ceny dodávky) na dobu udržitelnosti projektu (5 roků od ukončení projektu). Začíná běžet dnem podpisu Akceptačního protokolu ze strany zadavatele/příjemce tak, jak musí být uvedeno v příslušné smlouvě s dodavatelem. Náklady na technickou podporu budou nezpůsobilým výdajem a budou hrazeny z rozpočtu žadatele“* (pozn.: zvýraznění podtržením doplněno krajským soudem).
23. Žalobce obdržel dne 26. 4. 2012 žádost jednoho z dodavatelů o dodatečné informace k zadávacím podmínkám ve znění: *„Uvádíte, že Technická podpora bude oceněna zvlášť (nebude součástí ceny dodávky) na dobu udržitelnosti projektu. Má být toto ocenění již součástí nabídky na »Implementaci manažerského informačního systému ve struktuře Magistrátu města Havířova«? Bude cena za technickou podporu jedním z kritérií hodnocení?“*
24. V návaznosti na výše uvedenou žádost žalobce v písemnosti „Dodatečné informace č. 2 ze dne 2. 5. 2011 k zadávacím podmínkám k veřejné zakázce Implementace manažerského informačního systému ve struktuře Magistrátu města Havířova“ upřesnil své požadavky

ohledně technické podpory následovně: „Ano, ocenění Technické podpory na dobu udržitelnosti projektu (5 let po dokončení realizace projektu) musí být součástí nabídky a celkové nabídkové ceny. Cena za technickou podporu není samostatným hodnotícím kritériem, ale je součástí celkové nabídkové ceny, která je jedním z hodnotících kritérií.“ Dále pokračoval, že „zadavatel požaduje uvedení ceny za technickou podporu po dobu udržitelnosti projektu jako samostatnou položku v rámci nabídkové ceny z důvodů, že tato část ceny předmětu veřejné zakázky bude hrazena z prostředků zadavatele.“

25. V návrhu smlouvy, který byl součástí nabídky vybraného uchazeče, konkrétně v kapitole 2, „PŘEDMĚT SMLOUVY“, v bodu 2.5, pak vybraný uchazeč uvedl následující:

„Zhotovitel

se zavazuje poskytovat objednateli průběžně po dobu účinnosti smlouvy následující služby:

2.5.1. Na základě požadavků a specifikací objednatele vytvářet a dodávat update a upgrade produktů,

s výjimkou update a upgrade dodávaného na základě odst. 2.4.1 této smlouvy. Požadavky a specifikace objednatele na vytváření a dodávku update a upgrade produktů bude zhotovitel realizovat na základě objednávek potvrzených objednatelem.

2.5.2. Administrovat provozované produkty.

2.5.3. Řešit provozní problémy vzniklé při užití produktů na pracovištích objednatele.

2.5.4. Poskytovat asistenci zaměstnanců zhotovitele na pracovištích objednatele při hromadném zpracování dat prostřednictvím produktů.

2.5.5. Provádět školení zaměstnanců objednatele k seznámení s celkovou strukturou, užitými technologiemi

a k samostatnému, správnému a efektivnímu užití produktů.

2.5.6. Poskytovat rady ke správnému a efektivnímu provozování a užití všech již dodaných produktů formou poradenství.

2.5.7. Odstraňovat vady produktů vzniklé z důvodů na straně objednatele.

2.5.8. Plnění dle tohoto odstavce smlouvy bude zhotovitel objednateli poskytovat na základě vyžádání objednatele

(např. formou e-mailu) zastoupeného vedoucí odboru vnitřních věcí. Zhotovitel bude objednateli služby uvedené

v odst. 2.5. této smlouvy poskytovat za ceny dle odst. 3.3. smlouvy.

2.5.9. Plnění dle tohoto odstavce smlouvy bude potvrzováno na dodacím listě, který tvoří přílohu č. 1 smlouvy

a který je nezbytnou přílohou faktury. Potvrzují a hradí se pouze skutečně provedená plnění. Potvrzený dodací list, který tvoří přílohu č. 1, je podkladem pro vystavení faktury.“

26. Kapitola 3, „CENA“, pak v bodě 3.1 návrhu smlouvy stanovila, že „Smluvní strany se dohodly,

že celkovou cenu plnění dle této smlouvy tvoří součet částek za dodání předmětu plnění včetně software a převod práv k jeho užití a služeb spojených s implementací systému uvedených v příloze č. 2, který činí: 10 900 000,00 Kč bez DPH (tj. slovy Desetmilionůdevětsátisíc korun českých) 13 080 000,00 Kč s DPH (tj. slovy Třináctmilionůosmdesátisíc korun českých) a dále cena služeb inovací, činností, prací a služeb poskytnutých zhotovitelem objednateli na základě této smlouvy specifikovaná níže v této smlouvě a přílohách této smlouvy“. Bod 3.3 návrhu smlouvy pak určil, že „Smluvní strany se

dohodly, že cena inovací, činností, prací a služeb poskytnutých zhotovitelem objednateli dle odst. 2.5 smlouvy bude určena podle sazeb specifikovaných v příloze č. 2 „Specifikace sazeb“.

27. Dle krajského soudu lze přitom služby, jejichž jmenovitý výčet je obsažen v bodu 2.5 návrhu smlouvy, co do své obsahové náplně nepochybně podřadit pod činnosti technické podpory. K účelu technické podpory v oblasti informačních technologií nesporně patří poskytovat pomoc uživatelům daného systému či zařízení, včetně např. řešení provozních problémů vzniklých při užití produktů na pracovištích objednatele, poskytování rad a odstraňování vad produktů, ad.
28. Z návrhu smlouvy vybraného uchazeče s ohledem na výše citované pasáže pak dále vyplývá, že obsahuje samostatné vymezení ceny za tyto služby dle bodu 2.5 návrhu smlouvy, která není zahrnuta v nabídkové ceně uvedené v bodu 3.1 návrhu smlouvy. Cena za služby podle bodu 2.5 návrhu smlouvy byla vymezena formou hodinových sazeb, nikoli pevnou částkou, kdy je zjevné, že v případě ceny jako hodinové sazby nelze předem určit celkovou cenu plnění. Pokud tedy vybraný uchazeč ve své nabídce specifikoval cenu požadovaných služeb (dle bodu 2.5 návrhu smlouvy) formou hodinových sazeb, nemohla být známa celková cena za tyto dílčí služby. V důsledku toho tak vybraným uchazečem deklarovaná celková nabídková cena (ve výši 10 900 000 Kč bez DPH) nemohla zahrnovat kompletní cenu za všechny požadované služby, a tudíž nepředstavovala výslednou maximální, nepřekročitelnou a nejvýše přípustnou nabídkovou cenu ve smyslu bodů 8.1 a 8.3 zadávací dokumentace.
29. Vybraný uchazeč tedy nabídkovou cenu za technickou podporu sice ocenil zvlášť, jak požadoval žalobce v bodě 6.3.3 přílohy č. 2 „Vybrané kapitoly SP“ zadávací dokumentace, avšak ocenění provedl takovým způsobem, jímž nedostál požadavku uvedenému v bodech 8.1 a 8.3 zadávací dokumentace, tedy aby výsledná nabídková cena byla garantována jako maximální a nepřekročitelná, resp. nejvýše přípustná. Nabídková cena, kterou v krycím listu nabídky vybraný uchazeč označil jako celkovou nabídkovou cenu díla, tedy nepředstavovala výslednou maximální, nepřekročitelnou a nejvýše přípustnou nabídkovou cenu, nýbrž cenu neúplnou, nezahrnující cenu za technickou podporu. V důsledku takového postupu ovšem žalobce jako zadavatel nehodnotil celkovou nabídkovou cenu za předmět plnění, jelikož hodnocená nabídková cena (ve výši 10 900 000 Kč bez DPH), neobsahovala cenu za služby technické podpory, která v době podání nabídky s ohledem na způsob jejího výpočtu (prostřednictvím hodinové sazby za v budoucnu skutečně provedená plnění) ani nemohla být vyčíslena.
30. Vzhledem k tomu, že žalobce jako zadavatel výslovně v rámci písemnosti „Dodatečné informace k zadávacím podmínkám č. 2 ze dne 2. 5. 2011“ stanovil, že cena za technickou podporu je součástí celkové nabídkové ceny, krajský soud se plně ztotožňuje s posouzením žalovaného, že vybraný uchazeč ve své nabídce tuto skutečnost nerespektoval. Nabídka vybraného

uchazeče tak nesplnila zadávací podmínky specifikované v dodatečných informacích k zadávacím podmínkám č. 2 ze dne 2. 5. 2011, a ve svém důsledku proto vybraným uchazečem deklarovaná celková nabídková cena nepředstavovala cenu konečnou, a tedy maximální a nepřekročitelnou ve smyslu bodu 8.1 a 8.3 zadávací dokumentace. V této souvislosti pak krajský soud dále konstatuje, že z napadeného rozhodnutí je seznatelné, jaké důvody vedly předsedu žalovaného k vyslovení výše uvedených závěrů, jakými úvahami byl veden ve své rozhodovací činnosti a jakými skutečnostmi se zabýval. Rovněž úvahu žalovaného o tom, zda součástí nabídkové ceny vybraného uchazeče byla cena za technickou podporu, tak krajský soud shledal přezkoumatelnou.

31. Podle názoru krajského soudu se žalovaný dostatečně zabýval taktéž souvislostí mezi pochybením žalobce, který vybraného uchazeče nevyloučil, a vlivem, jaký toto pochybení mělo na výběr nejvhodnější nabídky.
32. Podle § 120 odst. 1 písm. a) se zadavatel dopustí správního deliktu tím, že nedodrží postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky, přičemž tím podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavře smlouvu na veřejnou zakázku.
33. Z uvedeného ustanovení je zřejmé, že se deliktu dopustí již ten zadavatel, který nedodrží zákon o veřejných zakázkách, přičemž tím pouze hypoteticky ovlivní výběr nejvhodnější nabídky. V dané věci však ve vztahu k právě posuzovanému deliktu žalovaný dospěl k závěru, že se v případě žalobce jednalo o druhou variantu, tj. že žalobcovo porušení zákona o veřejných zakázkách výběr nejvhodnější nabídky skutečně podstatně ovlivnilo. Jednoznačně totiž uvedl, že k ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky došlo tím, že nabídka vybraného uchazeče měla být z hodnocení vyřazena, a následně měl být vyloučen i vybraný uchazeč z účasti v zadávacím řízení. Pokud by žalobce postupoval v souladu se zákonem o veřejných zakázkách, nemohla by se nabídka vybraného uchazeče stát vítěznou nabídkou, neboť by byla vyřazena z hodnocení. K ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky tak skutečně došlo, neboť byla vybrána nabídka, která vybrána být neměla. Krajský soud má za to, že takovéto – byť stručné – odůvodnění je zcela postačující. Je z něj totiž patrný závěr, že měl-li žalobce vyloučit uchazeče, který nesplnil požadavky stanovené v zadávacích podmínkách a neučinil-li tak, přičemž nabídka tohoto uchazeče se zároveň stala nabídkou vítěznou (nejvhodnější), mělo pochybení žalobce spočívající v nevyloučení tohoto uchazeče podstatný vliv na výběr nejvhodnější nabídky. Pokud by totiž žalobce vybraného uchazeče vyloučil, jak mu ukládalo ustanovení § 76 odst. 1 a odst. 6 zákona o veřejných zakázkách, nemohla by se nabídka tohoto uchazeče stát nabídkou nejvhodnější. Takový závěr považuje zdejší soud za správný a logický.

34. Nelze pak přijmout skutečnost tvrzenou žalobcem, že nezohlednění ceny technické podpory i u ostatních uchazečů by nemělo vliv na pořadí uchazečů, tedy že i tak by vybraný uchazeč zaznamenal nevyšší počet bodů. Pokud by žalobce postupoval v souladu se zákonem o veřejných zakázkách, byl by vybraný uchazeč vyloučen. Pokud by byl tento uchazeč vyloučen, jeho nabídka by se nabídkou nejvhodnější stát nemohla. Tyto žalobní námitky proto krajský soud neshledal důvodnými.
35. Jestliže žalobce v podané žalobě dále tvrdil, že dodatečné informace ze dne 2. 5. 2011 byly vydány externím administrátorem bez vědomí žalobce, krajský soud k tomu předně odkazuje na ustanovení § 44 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Podle tohoto ustanovení je zadávací dokumentace soubor dokumentů, údajů, požadavků a technických podmínek zadavatele vymezujících předmět veřejné zakázky v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky. Za správnost a úplnost zadávací dokumentace odpovídá zadavatel (pozn. zvýraznění doplněno krajským soudem). Z citovaného ustanovení je tedy zcela zřejmé, že je to zadavatel, kdo odpovídá za správnost a úplnost zadávací dokumentace. V této souvislosti je možné odkázat již na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 3. 2008, č. j. 62 Ca 33/2008 - 175, dostupný na www.nssoud.cz, v němž krajský soud konstatoval, že „(z)ejména zadávací dokumentace pak musí uchazečům sloužit coby dostatečně konkrétní, jasný, jednoznačný a srozumitelný zdroj informací o tom, jak mají zpracovat své nabídky, neboť zadávací dokumentace podle § 48 odst. 1 ZVZ vymezuje předmět veřejné zakázky v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky. Za správnost a úplnost zadávací dokumentace podle téhož ustanovení ZVZ odpovídá zadavatel“.
36. V praxi je přitom běžné, že se zadavatelé často nechávají zastupovat společnostmi, které za ně tzv. „zadají“ veřejnou zakázku, což je výhodné zejména pro ty zadavatele, kteří nemají se zadáváním veřejných zakázek potřebné zkušenosti. Avšak tento způsob s sebou nese i nevýhodu, resp. riziko toho, že za zadávání veřejné zakázky i v takovém případě nese odpovědnost zadavatel. A jeho jedinou možností, jak se své odpovědnosti zprostit, je prokázání toho, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil (§ 121 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách). Tímto způsobem se lze tedy liberovat - zprostit objektivní odpovědnosti zadavatele za správní delikt, což ovšem nemůže spočívat v přenesení odpovědnosti na třetí osobu zastupující zadavatele v zadávacím řízení. Tímto by byl zcela popřen smysl a účel ustanovení § 151 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách, které jednoznačně stanoví, že veřejnoprávní odpovědnost za porušení uvedeného zákona má vždy zadavatel, a to i přesto, že určitý úkon či úkony učinil právě jeho zástupce. Lze tedy konstatovat, že ani tato žalobní námitka není opodstatněná.
37. Namítal-li žalobce dále, že uhradil maximální cenu uvedenou v nabídce vybraného uchazeče, krajský soud k tomu ve shodě se žalovaným uvádí, že tato skutečnost ničeho nemění na závěru o odpovědnosti žalobce za spáchání správního deliktu dle ustanovení § 120 odst. 1 písm. a)

zákona o veřejných zakázkách. Žalobce hodnotil nabídku, která neměla být předmětem hodnocení, neboť nesplnila zadávací podmínky, což mělo vliv na výběr nejvhodnější nabídky.

V době posouzení a hodnocení nabídek žalobce nemohl předvídat, jak bude její plnění (resp. následná fakturace služeb dle bodu 2.5 návrhu smlouvy vybraného uchazeče) probíhat,

a z předloženého návrhu smlouvy nemohl dovodit, že uvedená cena je konečná. Skutečnost,

že žalobce uhradil za splnění předmětu dané veřejné zakázky částku uvedenou v nabídce v bodu 3.1 návrhu smlouvy, mohla být žalovaným hodnocena při výměře pokuty jako polehčující okolnost, přičemž v posuzovaném případě takto žalovaný také postupoval. V bodě

68. odůvodnění prvostupňového rozhodnutí totiž uvedl, že „přihlédl k tvrzení zadavatele v rámci vyjádření ze dne 2. 9. 2014, v němž uvedl, že celková výše uhrazené ceny nepřesáhla nabídkovou cenu a zadavatel vybranému uchazeči uhradil pouze částku uvedenou v bodu 3.1 smlouvy. Úhrada zadavatele tedy nepřekročila celkovou výši plnění, kterou měla představovat nabídková cena uvedená v bodu 3.1 návrhu smlouvy formou pevné částky, která byla současně předmětem hodnocení nabídek. Ačkoli tedy svým jednáním (objednáním služeb za cenu uvedenou v příloze č. 3 smlouvy) zadavatel mohl způsobit překročení stanovené maximální výše plnění (nabídkovou cenu), neučinil tak. Popsaná okolnost tedy svědčí adekvátnímu snížení pokuty“.

38. V neposlední řadě byl žalobce přesvědčen, že napadené rozhodnutí mělo být zrušeno již z toho důvodu, že žalovaný řádně neodůvodnil výši uložené pokuty. Podle ustanovení § 121 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách platí, že *při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Byl-li uložen zákaz plnění smlouvy podle § 118 odst. 2, přihlédne se rovněž k tomu, v jakém rozsahu bylo již ze smlouvy plněno.*

39. S ohledem na formulaci námitky žalobce, který zpochybňoval odůvodnění uložené pokuty, jak jej provedl předseda žalovaného, krajský soud nejprve připomíná, že prvostupňové i napadené rozhodnutí je nutné vnímat v jejich vzájemné souvislosti, neboť tvoří jeden celek (srovnej k tomu shodně již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009 - 48, dostupný na www.nssoud.cz).

40. Ze správního spisu krajský soud v souvislosti s takto uplatněnou námitkou ověřil, že ve vydaném prvostupňovém správním rozhodnutí žalovaný ve vztahu k ukládané pokutě ve výši 50 000 Kč uvedl, že dle jeho výkladové praxe dosahuje nejzávažnějšího stupně intenzity porušení zákona o veřejných zakázkách postup zadavatele spočívající v úplné ignoraci ustanovení tohoto zákona. V posuzovaném případě se tedy nejednalo o správní delikt svým charakterem nejzávažnější, neboť žalobce zahájil zadávání veřejné zakázky v otevřeném řízení postupem podle zákona o veřejných zakázkách a porušení zákonem stanoveného postupu se dopustil až ve fázi posouzení nabídek. Jelikož však žalobce svým postupem popřel smysl jím stanovených zadávacích podmínek, jednalo se dle žalovaného o správní delikt závažného charakteru.

Při posouzení následků správního deliktu žalovaný uvedl, že v daném případě spáchaný správní delikt způsobil situaci, kdy byl pro plnění veřejné zakázky vybrán uchazeč, který neprokázal splnění žalobcem stanovených zadávacích podmínek, a jehož nabídka měla být vyřazena

a uchazeč vyloučen z účasti v zadávacím řízení. Žalobce tedy uzavřel smlouvu s uchazečem, se kterým smlouva podle zákona o veřejných zakázkách uzavřena být neměla. Tímto postupem žalobce popřel smysl jím stanovených zadávacích podmínek. Následkem daného správního deliktu byl rovněž fakt, že smlouva, tak jak byla žalobcem uzavřena, umožňovala dodavateli fakturovat žalobci jak finanční částku ve výši 10 900 000 Kč bez DPH, tak rovněž další částky za poskytované služby technické podpory dle bodu 2.5 smlouvy. Ve svém důsledku tato skutečnost způsobila, že cena za tyto služby technické podpory nebyla podrobena soutěži mezi dodavateli. Pokud se jednalo o způsob spáchání správního deliktu, žalovaný neměl indicie o tom, že by žalobce jednal v přímém úmyslu. Z hlediska okolností spáchání správního deliktu pak žalovaný přihlédl k tvrzení žalobce v rámci vyjádření ze dne 2. 9. 2014, v němž uvedl, že celková výše uhrazené ceny nepřesáhla nabídkovou cenu a žalobce vybranému uchazeči uhradil pouze částku uvedenou v bodu 3.1 smlouvy. Žalovaný zároveň k této polehčující okolnosti uvedl, že ji nelze považovat za okolnost, která by „zhojila“ uvedené porušení zákona o veřejných zakázkách, žalovaný k ní však přihlédl při posuzování způsobu spáchání správního deliktu a při stanovení výše sankce. Žalovaný zároveň doplnil, že při zvažování výše výměry pokuty neshledal žádné přitěžující okolnosti a přihlédl také k ekonomické situaci žalobce a zabýval se rovněž naplněním preventivní a represivní funkce uložené pokuty.

41. Žalobce pak v souvislosti s uloženou pokutou v podaném rozkladu uplatnil toliko jedinou námitku, v níž požadoval snížení udělené pokuty s ohledem na téměř nulový škodlivý následek spáchaného správního deliktu. Předseda žalovaného k tomu v napadeném rozhodnutí zdůraznil, že jednáním žalobce došlo přímo k porušení základních zásad, na kterých stojí zákon o veřejných zakázkách, a to zásady účelného vynakládání finančních prostředků a ochrany hospodářské soutěže. Takové následky nelze považovat za nulové, nýbrž za velmi vážné, což žalovaný zohlednil v prvostupňovém správním rozhodnutí v části, ve které se zabýval závažností spáchaného správního deliktu. K otázce přitěžujících okolností předseda žalovaného zopakoval, že žalovaný při výměře pokuty přihlédl k tomu, že v posuzované věci nebyly shledány žádné přitěžující okolnosti. Sama neexistence přitěžujících okolností však nebyla důvodem pro snížení pokuty. S ohledem na skutečnost, že správní delikty dle zákona o veřejných zakázkách jsou koncipovány na principu objektivní odpovědnosti (odpovědnosti za následek), neměla by dle předsedy žalovaného na výši uložené pokuty vliv ani forma zavinění, přičemž tvrzení žalobce o neúmyslném spáchání správního deliktu zůstalo bez jakékoli důkazní podpory z jeho strany. Předseda žalovaného tedy konstatoval, že i s ohledem na horní hranici možné pokuty, která v této konkrétní věci činila 654 000 Kč, by pokuta uložená žalovaným při samém spodní hranici již neskýtala prostor pro další snížení.

42. Nejvyšší správní soud přitom již v rozsudku ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 - 25, dostupném na www.nssoud.cz, konstatoval, že „úkolem odvolacího, resp. rozkladového orgánu je zejména reagovat na odvolací, resp. rozkladové námitky (§ 89 odst. 2 věta druhá

správního řádu z roku 2004). Z hlediska ekonomie řízení není vyloučeno, aby odvolací orgán argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek. Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně“. Je tedy zřejmé, že jisté nedostatky či mezery v odůvodnění napadeného rozhodnutí lze překlenout s ohledem na odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí, které se jednotlivými kritérii při ukládání sankce podrobněji zabývalo, neboť se vyjadřovalo k závažnosti správního deliktu, ke způsobu jeho spáchání, jakož i k následkům a okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán, jak již bylo krajským soudem popsáno shora. Výše pokuty byla tedy řádným způsobem zdůvodněna již v prvostupňovém správním rozhodnutí žalovaného.

43. Dle krajského soudu tak žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí obsahují řádné zdůvodnění výše uložené pokuty, kdy krajský soud zároveň pro úplnost připomíná, že ukládání sankcí, včetně určování jejich konkrétní výše, je věcí správního uvážení, jehož soudní přezkum je omezen (srovnej k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, publikovaný pod č. 2671/2012 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014 - 27, oba dostupné na www.nssoud.cz). V posuzované věci přitom byla pokuta uložena v zákonných mantinelech a při hodnocení jednotlivých kritérií pro uložení pokuty správní orgány postupovaly logicky a dostály veškerým požadavkům na odůvodnění pokuty a její výše. Ani této žalobní námitce proto krajský soud nepřisvědčil.
44. Stran námitek zpochybňujících postup žalovaného v předcházejícím správním řízení krajský soud s ohledem na obecnou formulaci těchto námitek konstatuje, že postup žalovaného v posuzovaném případě lze považovat za zcela souladný se zákonem, stejně jako se základními zásadami správního řízení (včetně ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu). Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci a v návaznosti na svá zjištění pak učinil také odpovídající právní závěry tak, aby rozhodnutí odpovídalo okolnostem případu a aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem. Pokud se jedná o vyrozumění žalobce o provádění dokazování v řízení o rozkladu, je třeba konstatovat, že v rámci řízení o rozkladu nebylo dokazování prováděno a podklady rozhodnutí již nebyly nijak dále rozšiřovány. Ze správního spisu je přitom patrné, že žalobce byl dopisem ze dne 17. 6. 2015, č. j. ÚOHS-S710/2014/VZ-14610/2015/533/Hku, vyrozuměn o pokračování ve správním řízení (po zrušení původního rozhodnutí žalovaného rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 12. 6. 2015, č. j. ÚOHS-R378/2014/VZ-14138/2015/321/IPs) a usnesením ze dne 17. 6. 2015, č. j. ÚOHS-S710/2014/VZ-14617/2015/533/Hku, byla žalobci stanovena lhůta, ve které byl oprávněn navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy a vyjádřit v řízení své stanovisko. Usnesením ze dne 13. 7. 2015, č. j. ÚOHS-S710/2014/VZ-17506/2015/533/Hku, žalovaný stanovil lhůtu, ve které se žalobce mohl vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Účel seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, tedy umožnit účastníku

řízení seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 - 243, publikovaný pod č. 2073/2010 Sb. NSS a zároveň dostupný na www.nssoud.cz) tak byl v posuzovaném případě bezesbýtku naplněn. Pro úplnost zároveň je možno doplnit, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012 - 40, dostupného na www.nssoud.cz, ani není správní orgán povinen postupovat dle § 51 odst. 2 správního řádu, tj. vyrozumět účastníka řízení o provádění důkazů mimo ústní jednání, jde-li o provedení důkazu listinou.

45. K žalobcem namítanému nedodržení lhůt ve správním řízení pak krajský soud odkazuje na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 26. 10. 2006, č. j. 6 Ads 50/2005 - 63, dostupný na www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „pokud správní orgány ve správním řízení nerozhodly ve lhůtách stanovených správním řádem, přičemž o nemožnosti ve stanovených lhůtách rozhodnout nebyl navrhovatel uvědoměn, nejde o takovou vadu řízení, která by mohla být důvodem pro zrušení napadeného správního rozhodnutí soudem“. Nedodržení lhůty k rozhodnutí bezesporu představuje negativní jev v činnosti správního orgánu, avšak není samo o sobě vadou mající vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu. Ani tuto skupinu žalobních námitek tak krajský soud neshledal důvodnou.

V. Závěr a náklady řízení

46. Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
47. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. srpna 2018

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu